

ДЕЈАН АЈДАЧИЋ, рођен 1959. у Београду. Дипломирао, магистрирао и докторирао на Филолошком факултету у Београду. Универзитетски професор, пише студије, стручне радове, есеје, поезију, прозу, књижевну критику и преводи с руског, украјинског, бугарског, пољског и италијанског. Важније књиге: *Изабрана дела* (коаутор Иван Срдановић), 1988; *Новак Килибарга. Научник и књижевник*, 2000; *Прилози проучавању фолклора балканских Словена*, 2004; *Коронички украјинско-сербски словник сјолучуваносіи слів* (коауторка Јулія Білоног), 2005; *Славистичка исјираживања*, 2007; *Фуџурославија. Сјудије о словенској научној фаніасіици*, 2008; *Демони і боји у слов'янських літературах. Літературознавчі оїяди*, 2011; *Ероїославија: іреображења Ероса у словенским књижевностима*, 2013; *Поредбена срјско-украјинска фразеолоіја* (коауторка Лидија Непоп Ајдачић), 2015; *Перунославија. О іаіанским боїовима у неіаіанска времена*, 2016; *Полонистички мозаик*, 2016; *Слово-Славија: еінолінівісіица и іоредбена фразеолоіја*, 2017; *Србистички мозаик: књижевності*, 2017; *Огблесци словенске фаніасіице*, 2020; *Serenissima словенска: Венеција у књижевності*, 2021. Приредио више књига и зборника.

ЈАНА АЛЕКСИЋ, рођена 1984. у Крагујевцу. Основне и мастер студије завршила је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, на студијском програму Српска књижевност и језик са општом књижевношћу. Докторску дисертацију „Милан Кашанин као тумач нове српске књижевности” одбранила је 2016. године на истом факултету. Запослена је на Институту за књижевност и уметност у Београду као научни сарадник. Пише поезију, есеје, студије и књижевну критику. Књиге песама: *Тоїао камен*, 2014; *Уијање*, 2017; *Аријел Аноним*, 2018; *На средини / іодовима*, 2020. Студије: *Оіседнуїа ірича – іоеїица романа Горана Пеїровића*, 2013; *Жудња за леїоїом и савршенсївом – іеурїјска димензија књижевноуметничкої сївараласїїва*, 2014; *Кулїурна идеолоїја Милана Кацанина*, 2019; *Књижевна мисао Милана Кацанина*, 2020; *Мейіоеїичності – ірилози іроучавању іесничке самосвесіи*, 2021. Приредила више књига.

АНЂЕЛКО АНУШИЋ, рођен 1953. у Градини код Велике Кладуше, БиХ. Пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику. Књиге песама: *Човјек њева на радном мјесџу*, 1980; *Предикајно сјање*, 1987; *Међуџаг*, 1989; *Зимзелен и олово*, 1992; *Некршћени дани*, 1994; *Шћай од џисмена*, 1996; *Крсћ од леда*, 2000; *Лишурџа за џоражене*, 2003; *Мислиш у злашћу, чиниш у сребру*, 2003; *Сребро и шамјан* (избор), 2004; *Ова чаща*, 2007; *Пахуља / Snowflake*, 2007; *Слава и џоруџа*, 2008; *Чудилица – џесме за малу и велику децу*, 2011; *Ејшћафи за незнане*, 2015; *Жив си, кажеш*, 2016; *Зимно месџо*, 2017. Књиге прича: *Хрисћ са Дрине*, 1996; *Приче са марџине*, 1997; *Одблесци*, 1998; *Усџомене из џакла*, 1999; *Прекодринчеви зашси о Косову*, 2004; *Пре блеска, а џосле олује*, 2012; *Писмо Пејџру Кочићу и још џонекоме*, 2015; *Леџенда о в(ј)ејџром вијанима*, 2019. Романи: *Силазак сина у сан*, 2001; *Агресар изџубљених душца*, 2006; *Прозор ошворен на висџбабу и кукурек*, 2010; *Гласови са Границе – срџска крајџишца шџејџралџија I*, 2016; *С Хомером у олуји – срџска крајџишца шџејџралџија II–IV*, 2018; *Живџи из засједе*, 2021. Књига публицистичких и новинарских текстова: *Да мрџви и живи буду на броју*, 2002. Књига есеја: *Мркаљев ламенџ*, 2002. Књига мемоарско-дневничких записа: *Заџребачке ефемерџе*, 2003. Монодрама: *Колона*, 2018. Приредио више песничких антологија.

ЈОАН БАБА, рођен 1951. у Селеушу код Алибунара. Песник, новинар, публициста, лексикогаф, историчар књижевности и преводилац, завршио Правни факултет у Новом Саду. Објавио је педесетак књига поезије, историје књижевности и лексикографије, монографија, антологија и више превода са српског на румунски и обратно. Члан је Удружења новинара Војводине, Друштва књижевника Војводине, Савеза писаца Румуније, Друштва подунавских писаца (Румунија) и Друштва новосадских књижевника. Добитник више награда. Књиге песама: *Popas în timp: versuri*, 1984; *Pe șevaletul orizontului*, 1986; *Preludiu imaginar*, 1988; *U gnezdu oka / În cuibul ochiului* (двојезично, превео Нику Чобану), 1989; *Oglinda triunghiulară: versuri haiku*, 1990; *Poeme incisive*, 1991; *Năzbătii candide: și alte fantezii între două solștiții*, 1994; *Inscripție pe aer*, 1997; *Mărturisiri confluențe*, интервјуи, 1997; *Cămașa de rigoare*, 1998; *Revers-Avers*, 1999; *Poemele D*, 2002; *Cele mai frumoase poezii*, 2002; *În urechea timpului*, 2003; *Icoană din Balcania*, 2004; *Mostră de artă tradițională*, 2004; *Aproapele dilematic. Mic dicționar de distihuri paroxistice*, 2005; *Stare de țăndări*, 2008; *În urechea timpului / Eavesdropping time* (двојезично, превела на енглески Gabriela Pachia), 2009; *Senzatii cu amprentă*, 2011; *Muzeul dioram*, 2011; *Adevăruri bandajate / Обложене исџине* (двојезично, превели Иво Мунћан, Богданка Петровић и аутор), 2013. Приредио више књига. Живи у Новом Саду.

ВЕСНА БЕРИЋ ЂУКИЋ, рођена 1935. у Београду. Германиста, бави се проблемима историјске граматике немачког језика, контрастивним истраживањима немачког и српског језика, као и проблемима позајмљеница из немачког језика. Основну школу и Класичну гимназију завршила у Београду. Студирала у Лондону (Pittman's College), Београду, Килу, Хајделбергу, Стокхолму (шведски језик) и дипломирала 1961. у Сарајеву на групи Немачки језик и књижевност. На последипломским студијама била је у Килу (старонордијски језик). Докторирала је у Загребу 1973. са тезом „Ред речи у делу Ј. Викрама”. Свој радни век започела је као асистент за предмет Историја немачког језика и прошавши кроз сва факултетска стекла је и звање редовног професора за исту област. Добила је више награда. Аутор је десетак публикација, шест уџбеника и коаутор у једној граматички немачког језика, објавила преко сто стручних и научних радова.

МИРО ВУКСАНОВИЋ, рођен 1944. у Крњој Јели (Горња Морача), Црна Гора. Пише прозу, поезију и есеје. Управник је Библиотеке САНУ (од 2011), главни уредник (од 2008) Издавачког центра Матице српске и академик, а био је управник Библиотеке Матице српске (1988–2014) и потпредседник Матице српске (2004–2008). Објављене књиге: *Клеџва Пека Перкова*, роман, 1977; *Горске очи*, приповетке, 1982; *Немушћии језик*, записи о змијама, 1984; *Вучји ѿрајови*, записи о вуковима, 1987; *Градишћиа*, роман, 1989; *Тамоони*, поеме и коментари, 1992; *Морачник*, поеме, 1994; *Далеко било*, мозаички роман у 446 урокљивих слика, 1995; *Семољ ѿора*, азбучни роман у 878 прича о ријечима, 2000; *Точило*, каме(р)ни роман у 33 реченице, 2001; *Кућни круџи*, роман у концентричном сну, 2003; *Семољ земља*, азбучни роман о 909 планинских назива, 2005; *Поврајџак у Раванџрад*, биографске приповести с прологом и писмом својих ликова, 2007; *Оџвсјуду*, четири различите приповетке с истим намерама, 2008; *Семољ људи*, азбучни роман у 919 прича о надимцима, 2008; *Чиџање џаванице*, приповедака 20, 2010; *Клесан камен*, огледи и записи, 2011; *Одабрани романи*, 1–3, 2011; *Бихџоље*, поратна путописна приповест с прологом Владимира Ђоровића и молитвом Иве Андрића, 2013; *Даноноћник*, записи, коментари, изреке, мале приче, песме у прози, есејчићи, сећања и разни осврти, 2014; *Силазак у реч*, о (српском) језику и (својој) поетици, 2015; *Изабрана дела*, 1–5, 2017–2018; *Даноноћник 2*, 2019; *Бројчаник*, путописни дневници, 2021. Књиге разговора и прича: *Ликови Милана Коњовића*, 1991; *Каже Миро Вуксановић* (прир. М. Јевтић), 2000; *Семољ Мира Вуксановића* (прир. М. Јевтић), 2011; *Насамо с Миланом Коњовићем*, разговори, ликови, осврти, 2018; *Разџовор с Немањом*, биографска и аутопоетичка сабирања (прир. Немања Пеић), 2020. Приредио више књига српских писаца.

СЛАВОМИР ГВОЗДЕНОВИЋ, рођен 1953. у Белобрешки, Румунија. Песник, уредник, преводилац, антологичар, универзитетски предавач. Докторирао 2000. на поезији Васка Попе. Члан је Савеза писаца Румуније, Удружења књижевника Српске, Књижевног друштва Косова и Метохије, Друштва књижевника Војводине и почасни члан Удружења књижевника Србије и добитник више значајних награда. Објавио је 40 књига поезије, од чега 5 у Србији и 4 на румунском (превео Лучијан Алексиу) и две на немачком и једну на енглеском. Важније збирке: *Крила и помало вайре*, 1975; *Песме пред зору*, 1977; *Одбрана крила*, 1978; *Лирика*, 1981; *Ведро ошваране камена*, 1985; *Јуначане речима*, 1986; *Уџбеник о видаревој кући*, 1988; *Повлачење црпе*, 1988; *Бели сунчани крућ*, 1989; *Камен за њлакане*, 1990; *Српска молићва у Темишвару*, 1991; *Реч и свешлосћ*, 1994; *У кући са оштем и ледом*, 1995; *Рађане црпека*, 1997; *И.*, 1999; *Црњански у Темишвару*, 2002; *Сирах у клојци*, 2003; *Крсић и крик 1–2*, 2003; *Вечерња цкола*, 2003; *Сирашна црича из Клисуре*, 2005; *Александријске цколе*, 2005; *Огломак о ошисним цридевилама*, 2007; *Колико Косова у мени*, 2007; *Јављане на Нери*, 2010; *Корњача силази на Дунав*, 2013; *Колико Косова у мени*, 2013; *Обрађане Беоцраду*, 2015; *Госцодне развесели*, 2017; *Грозница Севера*, 2019; *У Темишвару. Тумачане цесме*, 2021. Приредио више антологија и зборника. Живи у Темишвару.

ВЛАДИСЛАВА ГОРДИЋ ПЕТКОВИЋ, рођена 1967. у Сремској Митровици. Англиста, бави се књижевном теоријом и историјом, пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Цоунс, Е. Бити, Е. Барцис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Главна је уредница библиотеке Прва књига Матице српске. Објављене књиге: *Синџакса ццицине: цоецика Рејмонда Карвера*, 1995; *Хемингвеј – цоецика крајке цриче*, 2000; *Коресцонденција – ццокови и ликови цосцмодерне црозе*, 2000; *Вирццелна књижевност*, 2004; *Књижевност и свакодневица*, 2007; *Вирццелна књижевност II*, 2007; *На женском концциненццу*, 2007; *Формаццрање*, 2009; *Мисццика и механика*, 2010; *Увод у рогне ццеорцце* (уџбеник, група аутора), 2011; *Књижевност с цраца века – оцледи и из аццлофоне књижевности* (е-књига, коауторка И. Цурић Пауновић), 2019. Приредила више књига.

СЛАВКО ГОРДИЋ, рођен 1941. у Дабрици код Стоца, БиХ. Пише прозу, књижевну критику и есејистику. Од 1992. до 2004. је био главни и одговорни уредник *Лейоциса*, а 2008. до 2012. потпредседник Матице српске. Књиге прозе: *Врховни силник*, 1975; *Друцо лице*, 1998; *Оццић*, 2004; *Руб*, 2010; *После руба*, 2020. Књиге есеја, критика и огледа: *У видику сцциха*, 1978; *Слацане времена*, 1983; *Примарно и нијанса*, 1985; *Поезццја и окружје*, 1988; *Образац и цин – оцледи о роману*, 1995; „*Певач*” *Боццка*

Пејровића, 1998; *Оледи о Велку Пејровићу*, 2000; *Главни йосао*, 2002; *Профили и ситиуације*, 2004; *Размена дарова – оледи и зайиси о савременом српском йеснищйиву*, 2006; *Савременост и наслеђе*, 2006; *Кришичке разлединице*, 2008; *Траїања и сведочења*, 2011; *Оледи о Иви Андрићу*, 2013; *Сродсйива и раздалине – оледи и дневнички зайиси*, 2014; *Осматрачница – књижевне и ойщйие йеме*, 2016; *Међу својима*, 2020. Приредило више књига српских писаца.

ДРАГОМИР ДУЈМОВ, рођен 1963. у Сентешу у Мађарској. Пише поезију, прозу и есеје, преводи с мађарског. Књи́ге песама: *Сунце се небом бори*, 1992; *Немир боја*, 1997; *Меридијани*, 2000. Романи: *Бели йушйеви*, 2000; *Воз савесйи*, 2005; *Раскршће*, 2006; *Време месечарења*, 2014; *Оледи о зеленој јасйиса*, 2015; *Сабља у језику*, 2016; *Јесејево сйабло*, 2017; *Под небом боје йурйура*, 2018; *Кад на небу зацари ущййай*, 2020. Књи́ге приповедака: *Зйужвано доба*, 2001; *Превозник йајни*, 2005; *Будимске йриче*, 2007. Књи́га есеја: *Чувар йещййанској кандила* (о Стојану Берберу), 2005. Монографије: *Заборављени српски лисйови у Будимйещййи (1866–1914)*, 2007; *Санййовачки леййойис са дойуном*, 2010; *Храм Свеййой Великомученика Георййја у Будимйещййи* (коаутор З. Остојйић), 2011; *Будимйещййом српски знамен*, 2012; „*Барањски йласник*”, 2018. Приредило више књи́га и антологија.

ЗОРАН КОСТИЋ, рођен 1948. на Цетињу, Црна Гора. Завршио Филолошки факултет у Београду. Пише поезију, прозу, есеје и драме, преводи поезију с руског и пољског. Књи́ге песама: *Првине*, 1984; *Делйа оца*, 1986; *Соњейши*, 1987; *Ко смо*, 1988; *Задущни рейови*, 1990; *Казан*, 1992; *Ойњени йрозубац* (избор), 1997; *Кућни йламен* (избор и нове), 2002; *Вијенац за Трейейову* (збирка сонета на српском и руском језику), 2003; *Одрасййаљка*, 2006; *Језикрвље*, 2008. Дrame: *Драме*, 2003; *Пућ за Царййраг и друје драме*, 2005; *Звјеридба у сйрацуми – драмска сйихија за све узрасйие у Природи*, 2007; *Требјещки леййойис*, 2011; *Срй* (избор), 2011; *Сййо једанаесйй сййарих и нових йјесама (1972–2012)*, 2013; *Таче йечайй*, 2015; *Безанђеље* (избор поема), 2016; *Изйубине* (избор песама), 2016; *Пулсквамййфекййа*, 2018; *Издаја језика*, 2021.

ЛЕОПОЛД ЛАХОЛА (Прешов, 1918 – Братислава, 1968). Словачки писац, драматург, сценариста, преводилац и филмски и позоришни редитељ. Рођен је у јеврејској породици као Леополд Арје Фридман. Други светски рат је провео у логору и као војник у борби против нациста. Једно време живео у као емигрант Израелу, затим у Западној Немачкој, а у другој половини шездесетих година XX века се вратио у Чехословачку, где је преминуо.

СЛОБОДАН МАНДИЋ, рођен 1947. у Сутјесци код Зрењанина. Пише прозу, књижевну критику и есеје. Књиге приповедака: *За временом киша*, 1977; *Пејтољејка*, 1985; *Колонистии* (документарне приче), 1996; *Ситаница поље* (старе и нове приповетке), 2003. Књига есеја: *Сенјандрејске бацити*, 1999. Романи: *Време очева*, 1988; *Хроника најушћених кућа*, 1994; *Каирос*, 1998; *Некршћени дани*, 2008; *Изубљени едем*, 2011; *Очев нови мандај*, 2016; *Кружок на злајни појон*, 2018; *Панонски палимјесити*, 2019; *Дух приче и груја имена*, 2020.

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ, рођена 1988. у Кладову. Филолог србиста, проучава српску књижевност XVII и XVIII века, као и авангардну и неоавангардну књижевност. Пише поезију, прозу, студије, есеје и критику. Објављене студије: *Лејитимација за ситнализам – ѿулсирање ситнализма*, 2016; *Трајом бисерних минђуца српске књижевностии (ренесансност и барокност српске књижевностии)*, 2018. Књига песама: *Без длаке на срцу*, 2020. Приредила више књига.

РАДМИЛО МАРОЈЕВИЋ, рођен 1949. у Моракову код Никшића, Црна Гора. У Београду завршио Филолошки факултет (руски језик и књижевност) 1972. и Факултет политичких наука (међународно-политички смер) 1973. На филолошким наукама магистрирао 1974, а докторирао 1980. године. Филолог-слависта, преводилац, професор-емеритус Паневропског универзитета Апеирон у Бањој Луци. Предавао је на Факултету политичких наука и на Филолошком факултету у Београду, био гостујући предавач на факултетима у Никшићу, Источном Сарајеву, Бањој Луци и Нишу, и био лектор српског језика на Московском универзитету (1988–1991). За академика МСА (Међународне Словенске академије наука и уметности) изабран је 1992. године. Бави се русистиком, србистиком и палеославистиком (историја језика, творба речи, ономастика, компаративно-историјска и конфронтативна лингвистика, старословенски и староруски језик, граматика, теорија превођења). Објављене књиге: *Руски језик за ѿолићолоје. Збирка ѿекситова са лексичким коменитаром*, 1976; *Посесивне кайтеорије у руском језику (у своме историјском развипткју и данас)*, 1983; *Грамаитика руској језика*, 1983; *Русско-сербскохорватски учебный словарь*, 1985; *Посесивне изведенице у ситароруском језику. Анитройонимски сиситем. Тојонимија. „Слово о ѿолку Ијореве”*, 1985; *„Сербские ѿесни” Александра Воситокова*, 1987; *Линѿивситика и ѿоеитика иревођења (међусловенски иревод)*, 1989; *Ћирилица на раскршћу векова. Оледи о српској еитничкој и културној самосвесити*, 1991; *Горски вијенац: изворно чипање*, 1999; *Српски језик данас*, 2000; *Ситарославенске ситудје*, 2000; *Русская грамматика: сопоставительная грамматика русского и сербского языков с историческими комментариями, I–II*, 2001; *Нови Рајт за српски језик и иравойис: линѿивситички оледи из фонолојие и ориѿира-*

ДУШАН ПАЈИН, рођен 1942. у Београду. Дипломирао филозофију 1968. на Филозофском факултету у Београду, а докторирао 1978. на Филозофском факултету у Сарајеву. Историчар културе, филозоф, посебно се бави историјом источних култура и њиховим утицајем на Запад, пише монографије, студије и есеје, преводи с енглеског. Објављене књиге: *Друга знања: есеји о индијској медијативној традицији*, 1975; *Исходишта Истиока и Зайага*, 1979; *Филозофија ујаницага*, 1980; *Тантризам и жоа*, 1986; *Вредности неоипљивој: сусрети Истиока и Зайага*, 1990; *Океанско осећање*, 1990; *Ошеловање и искуљење*, 1994; *Унутрашња свећлост: филозофија индијске уметности*, 1997; *Филозофија уметности Кине и Јапана*, 1998; *Пути змаја: речник шаоизма* (коаутор А. Маринковић), 2004; *Лејо и узвишено: филозофија уметности и естетика – од ренесансе до романтизма*, 2005; *Сиварање и исјавање: филозофија уметности у антици, хеленизму и средњем веку*, 2006; *Зен: учење, пракса, традиција, савремени ујицаји*, 2012; *За бољи свет: дела великана културе у 20. веку*, 2013; *Жоа – дух и шело: традиција и праксе у 21. веку*, 2014; *За свечовечанску заједницу – Димитрије Мишиновић (1887–1953)*, 2016. Приредио више књига и зборника.

ВЛАДИМИР ПЕРИЋ, рођен 1976. у Шапцу. Докторирао је 2013. године на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу са темом „Аутобиографска, социјална и поетичка маргина дадаизма Драгана Алексића”. Пише поезију, прозу, есеје, студије и књижевну критику. Књига песама: *Елисе*, 2015. Књижевна критика: *Етезезе I*, 2018. Методика српског језика и књижевности: *Клил – Амбијент и пројекат у настави српској/енглеској језика и књижевности*, 2020. Ради као професор српског језика и књижевности у Музичкој школи „др Милоје Милојевић” у Крагујевцу.

НЕНАД СТАНОЈЕВИЋ, рођен 1982. у Сремској Митровици. Бави се српском књижевношћу XX века, пише огледе, есеје и књижевну критику. Књига есеја и критика: *У олегалу либералуре*, 2017.

МИХАЛ ХАРПАЊ (MICHAL HARPAŇ), рођен 1944. у Кисачу. Бави се проучавањем словачке књижевности, словачко-српских књижевних веза, као и теоријом књижевности, преводи са словачког и на словачки. Објављене књиге: *Између две вајре*, 1972; *Priestory imaginacie*, 1974; *Kritické komentáre*, 1978; *Poézia a poetika Michala Babinku*, 1980; *Песме Михала Бабинке*, 1985; *Teória literatúry*, 1986, 1994, 2004; *Premeny rozprávania – kritiku*, 1990; *O Paľovi Bohušovi*, 1999; *Zápas o identitu – o slovenskej dolnozemskej literatúre*, 2000; *Texty a kontexty – slovenská literatúra a literatúra dolnozemských Slovákov*, 2004; *Literárne paradigmy*, 2004; *S literárnou vedou a kritikou*, 2005; *Predslovy a doslovy*, 2009; *Scripta manent*,

2014; *Ars poetica rannonica*, 2014; *Поїлавља из словачке књижевности и науке о књижевности*, 2019; *Súradnice literatúry*, 2020.

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводилац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фиццералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: Алис Манро, *Бексџиво*, 2006; *Превише среће*, 2010; *Голи живој*, 2013; *Мржња, њиријателсџиво, уварање, љубав, брак*, 2014; *Поїлед са единбургске сџене*, 2015; Дорис Лесинг, *Бен, у свеїу*, 2007; *Мемоари ѡреживеле*, 2008; *Златна бележница*, 2010; Ајрис Мердок, *Пешчани замак*, 2004; *Црни ѡринц*, 2005; Флен О'Брајен, *На реци „Код две ѡїице”*, 2009; Мишел Фејбер, *Исџод коже*, 2003; *Кица мора ѡасџи*, 2004; Лиза Скотлајн, *Последња жалба*, 2004; Луиз Велш, *Тамерлан мора умреїи*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са меїком*, 2010; Томас Франк, *Освајање кула: бизнис кулџура, конџракулџура, усџон хџи конзумеризма*, 2003; Ралф Елисон, *Невидљиви човек*, 2014.

БОГОЉУБ ШИЈАКОВИЋ, рођен 1955. у Никшићу, Црна Гора. Филозоф, православни теолог, политичар, професор универзитета, бави се античком филозофијом, православном теологијом, превођењем, приређивањем. Објављене књиге: *Mythos, physis, psyche – оїлегање у ѡредократијовској „оџиолоџији” и „џсихолоџији”*, 1991; *Зоон ѡолиџикон – ѡримјери из личне лџиџимаџије*, 1994; *Хермесова крила*, 1994; *Amicus Hermes – Aufsätze zur Hermeneutik der griechischen Philosophie*, 1996; *Исџорија, оџговорносџи, свеїосџи*, 1997; *Криџика балканисџичкої дискурса*, 2000; *Between God and man – essays in Greek and Christian thought*, 2002; *Предлицем грџої – фуџа у оїлегима*, 2002; *A Critique of Balkanistic Discourse – Contribution to the Phenomenology of Balkan „Otherness”*, 2004; *Оїлегање у конџексџу – о знању и вјери, ѡрегању и џенџиџеїу, цркви и држави*, 2009; *La critique du discours balkanistique – Contribution à la phénoménologie de l'„altérité” des Balkans*, 2010; *Универзџиџеїи и срџска џеолоџија – исџоријски и ѡросвеїни конџексџи оснивања Православної боїословскої факулџеїа у Беоџраду: (исџраживања, докуменџаџија, библиоџрафија)*, коаутор А. Раковић, 2010; *Бриџа за жрџиву – ѡмћење имена и сџомен срџске жрџиве*, 2011; *Библиоџрафија часоїиса „Луча” (1984–2005)*, 2011; *Миџи и философија – оџиолоџки ѡоџенџијал миџа и ѡочетџак хеленске философије • Теорија миџа и хеленско миџиџворсџиво – библиоџрафија*, 2012; *Исџорија – насиље – џеорија: изабрани „исџориосовски” есеїи*, 2012;

О њаињи и њамћењу: изабрани „антиројолошки” есеји, 2012; The Presence of Transcendence: Essays on Facing the Other through Holiness, History, and Text, 2013; Присујноси ѡрансценденције: хеленсѡво, хришћансѡво, философија исѡорије, 2013; The University and serbian theology – the historical and educational context of the establishment of the faculty of Orthodox theology in Belgrade (research, documentation, bibliography), коаутор А. Раковић, 2014; Библиографије исѡраживача на пројекѡу Срѡска ѡеологија у двадесетом веку, 2015; Велики раѡи, видовданска еѡика, ѡамћење – о исѡорији идеја и Сѡомену Жрѡве, 2015; Оѡѡор забораву – неколико (ѡ)ѡледа, 2016; Свеѡосавље и философија живоѡа – скица за акѡуелизацију међураѡне расѡаве о идеји свеѡосавља, 2019; Црква, ѡраво, идентѡитет, 2019; Философија живоѡа и хеленска аѡонисѡика – о раним раговима Милоѡа Ђурића (коауторка Ђурђина Шијаковић), 2021.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ